

Oblastník

Informačník Východoslovenskej skautskej oblasti

Putovanie na Ivančenu
v zimnej vetrovke

strana 3

Otváranie vôd v Trenčíne
9. oddiel vodných skautov

strana 10

Prešovský deň neziskoviek 2024
v Prešove

strana 17

**SLOVENSKÝ
SKAUTING**
VÝCHODOSLOVENSKÁ
SKAUTSKÁ OBLAST

Obsah:

Putovanie na Ivančenu

68. zbor Biele vrany Košice

3

Otváranie vôd v Trenčíne...

9. oddiel vodných skautov Modré pstruhy PO

10

Prešovský deň neziskovíek 2024

Prešov

11

Dzivé kone v jaskyni

Dzive kone, 49. zbor Geronimo

12

SLOVENSKÝ
SKAUTING
VÝCHODOSLOVENSKÁ
SKAUTSKÁ OBLASŤ

PUTOVANIE NA IVANČENU V ZIMNEJ VETROVKE

O dobrodružnej víkendovej púti šiestich košických skautov v zime, nečase, a predsa s veselou myslou.

Koniec dobrý, všetko dobré, o začiatku sa nehovorí

„Počujte, budem teraz nutne potrebovať vaše modlitby. Niekde mi pravdepodobne vypadla peňaženka so všetkými dokladmi.“ Týmito slovami od jedného z mojich spoluputujúcich priateľov, ktoré som si prečítala v čete o siedmej ráno v deň odchodu, sa začala púť oddielovej rady nášho oddielu na Ivančenu*.

Takže áno, úvod bol celkom stresujúci. Ale peňaženka sa, našťastie, zázrakom našla po neuveriteľnom trojhodinovom hľadaní. A tak sa nakoniec vo vlaku stretla naša kompletná 6-členná delegácia z Košíc – takmer celá oddielová rada 8. oddielu Čierne bociany. To ešte v Košiciach svietilo slnko, ľudkovia chodili po uliciach v tričku a my vybavení zimnými vetrovkami sme sa cítili trochu ako marťania. Ale skaut musí byť pripravený a hrozivá predpoveď počasia pre Moravsko-sliezsky kraj na najbližší víkend nepustila.

Počasia sa začalo kaziť, keď sme boli v Žiline, a potom sa už prakticky do konca víkendu neumúdrilo. Keď sme dorazili do Ostravy, počas ďalších prestupov na Českých dráhach sa vlaky začali plniť skautmi. Vlastne sme mali pocit (a možno to nebol iba pocit, ale holý fakt), že okrem skautov v tých vagónoch nikto iný

nebol. Takže to tam štebotalo, každý sa nám zdravil a prihovárал a my sme popri small-talkoch obdivovali interiér českých vlakov, ktorý nám pripadal akosi na vyššej úrovni oproti tým našim.

Krásný kraj, všude kolem hezko, vítejte v penziónu Česko (J. Nohavica)

Vystúpili sme v Ostraviciach, kde sme mali vybavený nocľah vo veľmi útulnom podkroví jedného z domčekov. Hoci nám cestu k nemu znepríjemňoval jemný dážď,

predsa sme popri tom dokázali obdivovať krásu tohto malebného kraja. Upravené domy, lúky a v pozadí hory, z ktorých sa vyparovali biele mračná – jasná známka dlhodobých dažďov.

„Doufám, že máte dobré boty, v predpovedi říkali, že na Ivančenu bude zítra sněžit,“ potešil nás pán domáci. Asi mu nás bolo ľúto, lebo nám chatu dopredu príjemne vykúril, zrejme nám chcel poskytnúť posledné potešenie pred náročným pokračovaním púte. A my sme si

to veru celkom užili. Vyspali sme sa skvele a hlavne sme do postele zaliezli relatívne načas s vedomím, že noc bude krátka.

Ráno niečo po šiestej sme boli už opäť na cestách. Zimné bundy a čiapky nahodené a hor sa na vlak, ktorý nás zaviezol do blízkeho Frýdlantu nad Ostravicí. Chodníky boli mokré a plné mlák po nočnom daždi, no kým sme došli do Frýdlantu, trochu obschli a na uliciach sa začali objavovať aj nejakí ľudia. Hlavne skauti, a to celé oddiely. Na stanici sme si nechali v úschovni veľké batohy, aby sme výstup mohli absolvovať naľahko. Mala som pocit, že každý nás tam ľutuje. Všetci od rušňovodiča až po paniu v pokladni vedeli aj bez pýtania, kam máme namierené aj aké počasie tam bude.

A my sme si hovorili, nič to, veď sme predsa na púti. A tá má byť sprevádzaná aj nepohodlím a fyzickou námahou. Ako inak sa dá lepšie precítiť utrpenie mučených a popravených skautov, ktoré si výstupom na Ivančenu pripomíname?

Skautov ani sneh nezastaví

Po nakúpení nejakých zásob v miestnom obchodíku sme boli pripravení vyraziť priamo k cieľu. Zatiaľ z oblohy nepadlo nič, hoci to nad nami trochu viselo. Naša cesta viedla po modrej turistickej značke krásnymi údoliami. Na chvíľu sme z nej aj odbočili, aby sme si mohli zblízka pozrieť malenový kostolík postavený na neďalekom kopci. Pri ňom sú vybudované aj vyhliadkové móla, z ktorých sa dá obdivovať celý horizont – hory v diaľke, polia a údolia.

Po tejto zastávke sme pokračovali ďalej. Od moderných, no romantických domčekov s upravenými záhradkami s kvitnúcimi

ovocnými stromami, trávnatými kobercami a udržiavaným okolím so živým plagátom beskydských vrchov v pozadí zabočila postupne naša cesta do lesa. Stromy okolo nás nám prekryli parádne výhľady, ktoré sme si doteraz užívali. Chodníky začali najprv mierne, potom prudšie stúpať kdesi do výšin, a to sme už vedeli, že mohyla je stále bližšie. Postupne sme narážali na ďalších skautských pútnikov, najskôr len ojedinele, no čím vyššie sme stúpali, tým väčšie skupiny sme stretávali. (Jedného chlapčeka, ktorý sa volal Honza, sme na časť cesty dostali na starosť, lebo sa stratil svojmu oddielu.)

Trochu šokujúco pôsobili najmä tí skauti – a naozaj ich nebolo málo –, ktorí na lúčkach alebo priamo v lesoch tesne pod Ivančenou prespali. Kým my sme si užili príjemné teplo chatky, oni tu s celými družinami či oddielmi (skautskými i rover-skými) strávili noc v stanoch, tí odolnejší iba pod celtou alebo v provizórnych prístreškoch. Tu o dva stromčeky pripevnená celta, nad hlavou námraza a hneď vedľa na zemi fľak snehu. Nám v Ostraviciach v noci pršalo. Im tu v horách muselo snežiť. V noci teplota klesla na niekoľko stupňov pod nulou, predpokladám, že viac ako 5 nebolo.

Hore

S hůfmi ľudí pred sebou aj za sebou sme dorazili na Ivančenu. S naším príchodom začalo snežiť, najprv jemne, potom viac a nakoniec celkom nahusto. Po nejakej chvíľi však prestalo, mierne sa rozvidnelo a to bol náš moment. Rýchlo sme zhodili batohy aj vetrovky a cvak-cvak, náhlivo naštylizované fotky pri mohyle aj pri pomníku. Než sme sa vrátili späť k odloženým bundám, začalo znova snežiť. Spolu s vločkami pribúdali však aj ľudia. Skauti každého veku zo všetkých kútov Česka, ale aj pár slovenských. Iné národnosti sme nestretli, čo však neznamená, že tam neboli.

Mohyla a jej okolie sú veľmi pekne upravené a zrekonštruované. Samotná mohyla je vytvorená z hromady kameňov, ktoré tam ľudia nanosili a naďalej nosia. Mnohé sú pomaľované alebo obsahujú nápisy, kto a odkiaľ ich priniesol. Opodiaľ stojí obelisk, na ktorom sú napísané mená popravených skautov, ktorých pamiatku si na tomto mieste pripomíname, pomník so slovami skautského sľubu a stožiar. A na ostatnom veľkom priestranstve je vytvorené kaskádovité nádvorie, pričom schody sú vybudované z pamätných tabuliek a kameňov. Človek sa tu môže prechádzať a čítať si všetky tie mená, názvy družín, oddielov, tramských osád a podobne.

To miesto má svoje čaro a dýcha silnou atmosférou, hocijaké počasie tu vládne.

Keďže sme sem dorazili načas, mohli sme vidieť slávnostné vztýčenie českej vlajky na stožiar pri obelisku. Postarala sa oň hŕstka skautov, ktorí sa obetovali a napriek sneženiu tam stáli iba v rovnošatách, celkom slušne odspievali hymnu a potom tam dvaja z nich zostali ako čestná stráž.

Nevydarená sv. omša

So zlým počasím a zástupmi nadšencov v pršiplášťoch a vetrovkách stúpala aj chaos. Na Facebooku sme sa dočítali, že o 10.45 má byť sv. omša, na ktorú sme chceli ísť. Problém bol, že sme nevedeli, kde sa bude konať. Pri mohyle len rástli davy, ale nič nenasvedčovalo tomu, že by tam mal byť nejaký náboženský obrad. Neboli tu žiadne navigačné tabule ani nič, čo by aspoň naznačovalo, že tu bude omša. Po otázkach adresovaných trom rôznym organizátorom (každý odpovedal niečo iné, ale všetci vedeli, že tu má byť biskup) sme sa napokon šťastne dostali na miesto konania. Tu sme zažili ďalšie sklamanie.

Našli sme biskupa a pár pomocných kňazov pri/v malom bielom prístrešku

a okolo nich neorganizované postávajúce cca 200 veriacich. Najprv sme sa len zaradili na koniec zástupu, že omšu prečkáme tam, ale veľmi rýchlo sme si uvedomili nerozumnosť tohto rozhodnutia. Tam vzadu sme totiž nepočuli vôbec nič. Obrady sv. omše boli totálne nezvúčené, neboli tu žiadne repráky a otec biskup si mohol hlasivky vykričať – mikrofón bol nedostatkový tovar ako rifle za sociku. Nemohli sme to pochopiť, už len z úcty k nemu... Ale keď sme sa presvedčili, že na zvuk čakáme márne, pretlačili sme sa čo najbližšie k stánku a tam stojac v premočených čučoriedkových kríčkoch sme naťahovali uši. Tu už sa dalo zachytiť, čo biskup hovorí, a aj spev hlúčka skautiek s gitarou k nám ako-tak doliehal. Bolo to o to náročnejšie, že všetci sme mali na hlavách kapucne, do ktorých udieral sneh neúnavne padajúci z oblohy, pršiplášte a vetrovky šušťali, deti sem-tam niečo zaševalili do pléna a skrátka tam bolo toľko šumu, že sústrediť sa na tiché kňazské hlasy bolo celkom umenie. Na sv. prijímanie tiež nebolo ľahké sa dostať, akosi nebolo toho, čo by to tam zorganizoval, takže pohybom ľudí vznikol ďalší zmätok.

Mohyly sme pre obrovské zástupy ľudí, ktoré sa tu medzičasom nahrnuli, ani nevideli. Vlastne sme nevideli vôbec nič: stožiar, obelisk, pomník... Všetko zakrývali ľudské skautské steny. Za slnečného počasia v skautských košeliach pod modrou oblohou by bola atmosféra zrejme iná. Takto sme tam stáli zababušení, do čoho sa len dalo, v čiapkach a kapucniach, s mokrými a červenými lícami od padajúceho snehu. Nám sa ušlo miesto až za cestou, lebo kaskády aj okolie mohyly boli zapratané ľuďmi. Natisli sme sa k sebe, aby nám unikalo čo najmenej tepla, a snažili sme sa rozhýbať primrznuté sánky (rozumej ústa) aspoň pri speve skautskej hymny. A, áno, tu sa už o ozvučenie postarali. Popravde, nebolo dostačujúce, lebo ľudí bolo na také repráky primnoho a šumy priveľké, ale predsa sa dalo aspoň čo-to počuť.

Je ti zima, dievčatko?

Uf, vydýchli sme si, keď sme sa po omši presúvali späť k mohyle, hádam slávnostný nástup bude mať vyššiu úroveň. Ale vetrovky si zo seba dole nedáme, to nech od nás nikto nechce.

Po hodinovom stáť v chladnej nepohode sme boli premrznutí na kosť. Asi ako Nastenka v kultovej rozprávke o Mrázikovi.

Po skautskej hymne nasledovali slová na privítanie. Potom sme spievali ešte českú a slovenskú hymnu (to určite všetkých Slovákov zahrialo pri srdci). V tom čase sme už mali také skrehnuté ruky, že sme nevedeli vyskladať prsty do skautského pozdravu. Teda aspoň ja nie (napriek tomu, že som mala rukavice!), tak som tam stála iba tak nalepená na Sheldona, Dominika a Ľudku v snahe aspoň trošičku sa zohriať.

Po hymnách prišli ďalšie príhovory, čo som zachytila, tak jeden mal biskup (hurá, tentoraz mu dali aj mikrofón), ďalší mal starosta blízkych Malenovic a potom ešte nejaký skautský činovník, ale zvuk z repráku k nám nedoniesol meno ani funkciu. My sme stáli dole za cestičkou, snažili sme sa počuť aspoň každú druhú alebo tretiu vetu, občas sme niečo komentovali a po celý čas popred nás po tej ceste prúdili ďalší a ďalší prichádzajúci. Doteraz neviem, kde išli, ale bola to naozaj rôznorodá vzorka. Tínedžeri, dospeláci, skauti aj vlčatá, mamky a ockovia s maličkými deťmi, niektorí viedli so sebou aj psy, dedkovia a babky, dokonca okolo nás prešiel chlapík, ktorý mal namiesto ľavej nohy kovovú protézu. V tomto nečase to bol naozaj od neho obdivuhodný počin.

Slnko už na cestu žiari. Alebo až po príchode na stanicu

Keď cez mikrofón vyhlásili rozchod, rozhodli sme sa, že ešte priložíme ako košická delegácia jeden kameň na mohylu aj my. Počkali sme, kým sa ľudia trochu rozptýlia (to znamenalo postáť si tam ešte aspoň 10 minút), Dominik nám prerazil cestu k mohyle, odovzdali sme tam svoju skalku symbolického trojuholníkového tvaru a potom sme sa jednohlasne zhodli, že ideme rovno dole, aby sme chytili skorší vlak, než bolo v pláne.

Zostup už nebol taký fyzicky náročný, hoci lesné cesty sa medzitým rozbahnili. Dole sme šli obklopení morom skautov vpredu, vzadu, zboku, niektorí sa obiehali, boli proste všade. Sneženie sa v nižších polohách zmenilo na dážď. Takže do Frýdlantu sme došli úplne mokří a zablatení. Keď sme už boli blízko stanice, slnko sa rozhodlo, že predsa len vyjde, tak nás

chvíľku obšťastňovalo, hoci práve vtedy nám to už bolo jedno. Za slnečného počasia sme teda počkali na vlak (pod strechou) a spolu s kopřivnickými skautmi, ktorí sa stali našimi hostiteľmi v priebehu nasledujúcich hodín, sme sa dopravili prepchatými vlakmi až do Kopřivnic. Medzitým sme chytili prietrž mračien na prestupnej stanici, aby nám nebolo ľúto, že sme trošičku obschli.

Kopřivnická sprcha z každej strany

V Kopřivniciach sme sa ubytovali v (nazvime to) skautskom dome. Akurát je v rekonštrukcii, takže to nebolo nejaké luxusné ubytovanie (spali sme len na zemi a bolo tam dosť veľa prachu), ale musím uznať, že priestory majú krásne veľké. Keďže sme boli spotení a zablatení až po stehná, vodca kopřivnického oddielu nám vybavil sprchu v skautskom centre Vanaivan. Jediný problém bol, že sa tam bolo treba presunúť (cesta z klubovne tam trvá asi 20 minút). A vonku medzitým začalo pršať ako z krhly. Spokojne to môžeme nazvať brutálnym lejakom.

A my šialení skauti sme si zobrali čisté veci, uteráky a mydlá, dáždňiky nad hlavu a vydali sme sa do hustého dažďa. Celú cestu sme sa presmiali na tom, ako asi vyzeráme a ako bude vyzeráť náš príchod do Vanaivanu. V nehoráznom lejaku zmoknutí ako myši otvoríme dvere a povieme: „Ahoj, my sme skauti z Košíc a prišli sme sa osprchovať.“ Pripadalo nám to náramne vtipné, možno to spôsobila aj únava z tých dvoch náročných dní.

Ale presne takto to aj prebehlo. Na moje počudovanie sa z nás nikto nesmial, len nám rovno ukázali kúpeľne a že nech sa páči. Peniaze nám nedávajú. A budova

skautského centra je naozaj veľmi pekná, zrekonštruovaná a na úrovni.

Joj, ale nám dobre padla tá teplá voda. Aj tí, čo hundrali na priblížný nápad, si tú sprchu nakoniec užili. Umytí a spokojní sme sa napokon v rovnakom ležaku vrátili späť do klubovne.

Když duben přichází

Ráno sme opäť vstávali skoro, lebo sme chceli ísť na nedeľnú omšu. Kostol bol, našťastie, neďaleko. Kopřivnice vo všeobecnosti nie sú nejaké pekné mesto, príliš to tam dýcha socialistickou architektúrou, ale ten kostol je naozaj krásny. Len, hm... obliekame sa a hovorím chlapcom: „Vy vidíte, čo je vonku?“ A oni že čo. Pozreli von oknom a plesli si po čele. Vonku sa sypal sneh ako v Tatrách v januári. To nie je možné. Povyťahovali sme novinky z premočených topánok zo včera a vydali sme sa do zasneženého rána. Sneh sa na chodníku topil, ale autá a stromy boli úplne biele.

Nuž čo, apríl je apríl. Alebo aj duben...

Tatra nezná bratra

Naša ďalšia cesta v ten deň viedla... no kam inam než do múzea Tatra. Rozhodli sme sa pre pavilón osobných áut a tam sme strávili niekoľko hodín obdivovaním oblých aj hranatých tvarov krásne vyleštených vyblýskaných veteránov. To hovorím ja ako žena. Chlapci by tu asi poospevovali aj motory, rotory a všelijaké iné „-tory“ a súčiastky, ktorým ja nerozumiem.

Príjemné dopoludnie sme ukončili na spoločnom obede v Saily Burger. Trochu sme sa už ponáhľali, takže to bolo celkom akčné, ale nakoniec sme všetko stihli.

Vrátili sme sa po veci do klubovne, rozlúčili sa s kopřivnickými hosťami a ponáhľali sa na vlak.

A domov

Keďže sme sa napratali do jedného kupé, cesta bola príjemná a veľmi rýchlo zbehla pri plodných debatách o našom oddielovom fungovaní. Vlastne to boli také súkromné oddielové rady v kupéčku. Najprv jedna, po prestupe v Žiline druhá. To aby sme nemali pocit, že nebudaj strácame čas cestovaním. (Pre upresnenie: cesta z Košíc do Frýdlantu nám zabrala 9 hodín, z Kopřivnic do Košíc sme cestovali 6,5 hodiny.)

Do Košíc sme dorazili v nedeľu večer. Ešte stále zmrznutí, ale s mnohými rôznorodými dojmami z tohto nadmieru bohatého víkendu. Ďakujem mojim spolupútnikom Sheldonovi, Dominikovi, Ľudke, Matroš a Doggy, že naša púť bola napriek (ako sa na východe hovorí) zbešnetému počasiu nabitá dobrodružstvom, pozitívnou energiou, dobrou náladou a priateľskou atmosférou. A že sme mohli spolu priložiť kameň a zväčšiť mohylu na pamiatku skautov, ktorí položili svoj život za to, že boli priateľmi všetkých

ľudí dobrej vôle a že navzdory všetkým rizikám ochotne pomáhali iným.

Jana Vinterová (Juháska)

8. odd. skautov a skautiek Čierne bociany
68. zbor Biele vrany Košice

A ako túto akciu videli niektorí z mojich spolupútnikov?

Sheldon: Známy slovenský cestovateľ Martin Navrátil hovorí, že pri cestovaní vždy putuje za príbehom. Spoločne s oddielovou radou nášho novovzniknutého oddielu som sa teda za (ne)jedným takýmto príbehom vydal. Kamenná mohyla Ivančena pripomína spolu 18 skautov z československého odboja popravených počas druhej svetovej vojny. Veľká zima a vcelku nepríjemné klimatické podmienky nám dali zakúsiť aspoň štipku utrpenia, ktorým si títo hrdinovia prešli... Nielen nám, ale aj stovkám ďalších skautov. Bol to pekná skúsenosť. Okrem toho sme spoznávali aj prírodu vskutku nádherného Moravsko-sliezskeho kraja, prešli sa históriou významných Kopřivníc a aj dobre zasmiali pri spoločných chvíľach na železničných staniach. Ako sa hovorí, nezáleží ani tak na tom, kam ideš, ale s kým sa na tú cestu vydáš. Ja som si bohaté užil aj miesto, aj spoločnosť. :)

Doggy: Ivančena je miesto s vážne silnou atmosférou, a to hlavne keď je tam veľa skautov. Bolo nás tam dosť veľa a mala som pocit, že skauting vážne žije. Počasie nám síce veľmi nevyšlo, no napriek tomu som si to veľmi užila. Táto púť ma len utvrdila v tom, že skauting naozaj milujem a chcem sa mu venovať celý život.

Ľudka: Česko má krásnu prírodu, bolo

tam pekne, hoci chladno. A napriek tomu, že išlo o pripomienku strašnej a smutnej udalosti, predsa mi tam všetci pripadali tak skautsky veselí a motivovaní.

* Ivančena je mohyla uprostred hôr v Moravsko-sliezskych Beskydách (ČR) postavená z obyčajných kameňov na počesť piatich ostravských, ale aj ďalších 13 sliezskych skautov, ktorí boli popravení v roku 1945 za účasť v protinacistickom odboji. Odhaduje sa, že sliezski skauti pomohli viac ako 700 osobám pri prechode cez hranice, ale organizovali aj pomoc iného charakteru (potraviny, zbrane, informácie...). Napriek tomu, že Ivančena bola za socializmu strážená, komunistom sa nepodarilo zastaviť pútnikov, ktorí tam každoročne prichádzali. Dnes je to oficiálne pútnické miesto, ktoré v sobotu okolo sviatku sv. Juraja navštevujú skauti z celej Českej republiky, ale aj zo Slovenska a iných okolitých krajín. Tohto roku išlo už o 78. ročník. Pútnici na mohylu prinášajú a ukladajú ďalšie kamene, aby si tak uctili pamiatku popravených skautov. Je to miesto so silným genius locci, má v sebe hlbokú duchovnú aj historickú silu. Pre skauta stojí za to tam aspoň raz v živote ísť.

OTVÁRANIE VÔD V TRENČÍNE...

Deň prvý:

14:22 – Nalodenie. Na streche auta máme 3 kajaky, v aute ešte jeden. Miro, Šuter, Marko a ja sme sa vydali na cestu do Trenčína. Otváranie vodáckej sezóny sme v Trenčíne ešte nezažili.

16:10 – Káva v Ružomberku. Niečo sme vypili, niečo sme si zobrali na cestu. Aj koláčik bol.

18:03 – Príchod na ubytovanie. Zvítali sme sa s ostatnými vodákmi, našli sme si miesto na spanie, prebrali sme program nasledujúceho dňa a tomto už len pohoda.

19:45 – Večera v meste. Grilované kuracie krídla, hamburger i hotdog. Fajnota.

21:30 – Vytúžený odpočinok po náročnej ceste.

Deň druhý:

7:30 – Budíček.

8:41 – Príprava na splav Váhu, balenie a poučenie pred splavom. A káva.

9:00 – Odchod na splav. Počasie hlásili nepekné, ale povedali sme si, že ideme za každých okolností.

9:55 – Šup ho na vodu. Okrem nás tam boli skauti z Trenčína, z Banskej Bystrice, aj Bratislavy. Splav to nebol náročný, voda pokojná, počas splavu spáchlo iba mierne. Marko preskúmal aj podvodné cesty, ale všetko sme zvládli na jednotku.

12:49 – príchod do prístavu v Trenčíne. Tam nás už zastihol leják, takže sme sa prezliekali v daždi, našťastie pod strechou.

14:07 – Obed. Na ubytovaní nás už čakal guláš, mokré veci sme si rozvešali všade dookola a bolo nám dobre.

14:58 – Káva

18:10 – Večera. Opäť sme zamierili do mesta a musím povedať, že v Trenčíne si každý nájde niečo fajne pod zub.

21:30 – Spať. Po splave sa veru dobre spí.

Deň tretí:

7:30 – Budíček. A zase káva.

8:16 – Mestská hra. S mobilom v ruke, nainštalovanou aplikáciou sme sa pustili do riešenia úloh. Úlohy boli rozmiestnené rôzne po Trenčíne. Videli sme hrad, rímsky nápis na skale, katov dom, sochy a pamätníky. Veľmi nás bavili doplnkové úlohy - fotky a videa.

12:01 – Obed. Na záver sme sa ešte posilnili a vydali sme sa na cestu domov.

12:30 až 18:00 – Káva. Nevieť presne kde a koľko, ale určite ich bolo...

PS: Kto našiel Mirov náteľník, nech ho urýchlene vráti do Prešova...

Pixel'

9. oddiel vodných skautov Modré pstruhy

PREŠOVSKÝ DEŇ NEZISKOVIEK 2024

Vo štvrtok 16. 5. 2024 sa konala akcia s názvom Prešovský deň neziskoviek. Viac ako 40 neziskových organizácií sa v Ekoparku Holá Hora zišlo, aby svoju prácu zviditeľnili pred širokou verejnosťou a medzi týmito neziskovkami sme boli aj my skauti, reprezentujúci Slovenský skauting v Prešove.

V našom „stánku“ vedeli návštevníci objaviť minulé vydania skautských časopisov, skúsiť si poviazať uzlovačky skautskými uzlami, otestovať svoju rovnováhu na slagline alebo preskúmať čaro vodného skautingu pomocou lodí na suchu. Na mieste samozrejme nechýbala skautská podsada a mnoho iných vizuálnych prvkov Slovenského skautingu. Celý deň sprevádzal zaujímavý program na hlavnom pódiu, ktorého súčasťou boli rôzne tanečné skupiny a kapely, panelová diskusia s primátorom mesta Prešov a na záver koncert Katky Koščovej, ktorá je zároveň registrovanou skautkou.

Prirodzene sme sa pokúsili otvoriť skauting hocikým novým členom, ktorí by mali záujem sa k nám pridať. Tento účel plnila skrinka, do ktorej mohli návštevníci vhodiť svoje kontaktné údaje a časť mesta, v ktorej žijú, aby ich mohol skautský zbor z tej časti kontaktovať a predstaviť im skauting ešte bližšie. Táto metóda bola podľa mňa celkom úspešná, keďže skrinka bola ku koncu dňa plná papierikov s menami budúcich nádejných skautov.

Práve takéto akcie nám pripomínajú, aké dôležité je dobrovoľníctvo v spoločnosti. Keď som si poprezeral neziskovky, čo sa v ten deň prišli predstaviť, nenašiel som ani jednu, ktorej práca mi prišla zbytočná. Myslím si, že ak by tieto organizácie neexistovali, život v spoločnosti by bol o dosť trpkjší. Preto je dobré si z času na čas spomenúť na to, prečo každý z nás začal skautovať, prečo stále skautujeme a prečo chceme aj naďalej skautovať a prispievať k spoločnosti.

Mat'oš :D

DZIVÉ KONE V JASKYNI

Po dlhom období temna a nečinnosti sa nám túto jar podarilo opäť vybehnúť vonku a užiť si jarné slniečko.

Ale aby to z toho temna nebol až taký šok, rozhodli sme sa pre návštevu Kysackej jaskyne. Na pomoc sme si prizvali na slovo vzatého odborníka Mufiho. A keďže sa náš oddiel časom pretransformoval z roverského na oldskautský, toho času kmeň dospelých, kde 2/3 členov tvoria oldskauti a 1/3 predškoly, tak detské choroby spôsobili, že plánovaná účasť sa znížila asi o polovicu. Ale nás to aj tak neodradilo a v oklieštenom stave sme sa jednu krásnu snečnú nedeľu vybrali na výlet. Mufi spravil predvoj a vyrazil už zavčas rána. Asi chcel varovať netopierov, že prideme. Z Prešova sme preto vyrážali až dvaja, ale už o pár zastávok ďalej sa k nám pridali Gepo a Samko a ani sme sa nenazdali a už bolo treba vyskakovať z vlaku. Aby sme sa dostali k jaskyni, museli sme prejsť celou dedinou a na jej konci (samozrejme na tom najvzdialenejšom z pohľadu najmenších účastníkov) sme sa konečne priblížili k lesíku, kde sa mala skrývať jaskyňa. Po "nekonečnej" ceste bolo aj pre nás fajn, zaliezť pod stromy, lebo slniečko fakt riadne pripekalo. Netrvalo dlho a dorazili sme k jaskyni, kde už na nás netrpezlivo čakal Mufi. Samozrejme, bolo nutné hneď niečo zjesť.

Po krátkej prestávke sme sa prezliekli do starých vecí, vytiahli čelovky a hybaj pod ZEM. Hneď pri vstupe sme zistili, prečo sa Mufi ráno tak ponáhlal. Bol totiž zapnúť klímu, aby nám v jaskyni nebolo príliš horúco. Zažili sme menší tepelný skok, ale pod zemou bolo príjemných cca 12 stupňov a nikomu to nevadilo. Mufi nám porozprával o histórii jaskyne, ako bola náhodne objavená v miestnom kameňolome a následne aj urýchlene zničená, keďže jej objavenie nevyhovovalo majiteľom lomu (žiaľ na škodu všetkých). No a mohlo nasledovať hľadanie netopierov (nenašli sme žiadneho, asi dostali ECHO), nakúkanie do každej "špáry" ako aj lezenie, kam sa len dalo. Po preskúmaní jaskyne sme sa pobrali von, prezliekli do čistého a tu sa ozvala stratená duša Unkas, že je na ceste za nami. Došiel aj s malým Oliverom a prehliadku jaskyne sme si mohli zopakovať :)

Po príjemne strávenom dni sme sa pobrali domov.

PS: Ďakujeme Mufimu za odborný výklad a sprevádzanie útrobami jaskyne.

Mat'o

Dzive kone, 49. zbor Geronimo

**Oblíbená aplikácia pre správu
a rozvoj oddielu ide na Slovensko**

SPRÁVA ODDIELU:

Základňa členov, chytrá tabuľka, pokročilé
filtrovanie, rýchle kontakty

PLÁNOVANIE ČINNOSTI:

Prihlásenie jedným kliknutím, plán stretnutí a
výletov, platby a podrobnosti, pripomienky

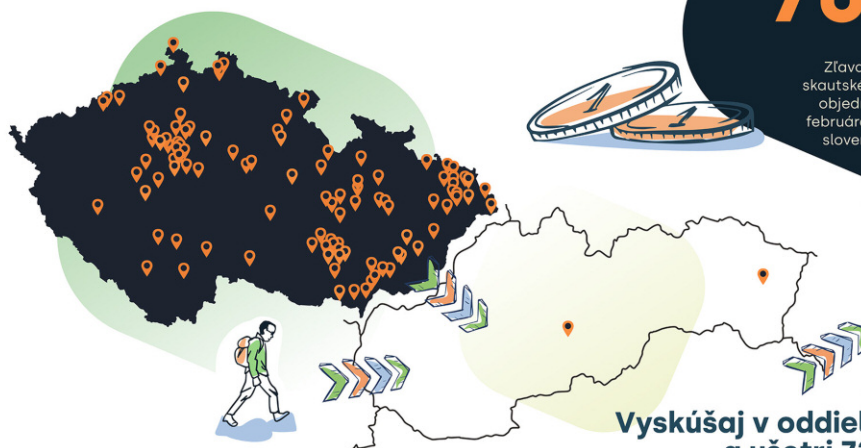
KOMUNIKÁCIA S ČLENMI A RODIČMI

Jednoduchý výber príjemcov, esemesky,
hlasovanie a spätná väzba

S kódom
SLOVENSKO
zľava na vyskúšanie

70 %

Zľava platí do konca
skautského roka. Nutno
objednať do konca
februára 2024. Len pre
slovenské oddiely.

**Vyskúšaj v oddiele aj ty Levitio
a ušetri 72 hodín ročne.**

Uzávierka najbližšieho vydania Oblastníka

Máš nejaký zaujímavý článok,
či pozvánku na akciu?
Pošli nám to, prosím na e-mail
do termínu uzávierky.

-13-

30.9. - Jeseň

www.skautivychod.sk

Vydal:

Slovenský skauting, Východoslovenská oblasť
V. Clementisa 16, 080 01 Prešov
IČO: 37792725, DIČ: 2021298785
IBAN: SK02 1100 0000 0029 2990 4868

Termín vydania: jún 2024

Nepredajné, len pre vnútornú potrebu. Neprešlo jazykovou úpravou.

Grafická úprava a sadzba: Jozef Lenarčíč - Cichy